

# ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 181 (13/04) - 040719

arbetarmakt.com

## Innehåll

- Irak: Makten överförd till USA:s ambassad
- Upprop mot kriget

## Irak: Makten överförd till USA:s ambassad

Det sätt på vilket "överlämnandet av suveräniteten" tillkännagavs inför världen hade alla de inslag av usel teater som George W. Bush fört med sig till varje scen i sitt "krig mot terrorismen". Condoleeza Rice lämnade en anteckning till Bush där det stod: "Irak är suveränt". Han kastade ned orden: "Låt friheten råda", och viskade sedan de goda nyheterna i örat på Tony Blair vars ansikte övergick i hans vanliga segergrin. Vilka cyniker!

Det går knappast att tänka sig en mindre suverän regering. De "speciella organen med beväpnade män" i Irak är de 140 000 USA-soldaterna och de nästan 80 000 som arbetar med säkerhet på kontrakt, dvs. legosoldater, och alla under USA:s och dess allierades kommando. Den irakiska armén och poliskåren är en belägrad och opålitlig kraft. Regeringens enda verkliga makt är den civila administrationen som har till uppgift att förbereda valet 2005. FN:s resolution som föregick överlämnandet var tydlig om var den militära makten skulle ligga i Irak: USA:s armé kan "vidta alla nödvändiga åtgärder för att bidra till bevarandet av säkerhet och stabilitet i Irak."

FN:s säkerhetsråd har rätt att granska situationen om ett år, men USA har sitt veto, vilket innebär att FN i verkligheten inte kan göra något som Vita huset inte vill.

Den nya irakiska regeringen handplockades av ockupationsmakterna. Premiärministern, doktor Iyad Alawi, som arbetat både för MI6 och CIA, har redan sagt att han kommer att införa förbud, undtagslagar och förbjuda demonstrationer i områden där motståndet är störst, som i Bagdads Sadr City, där shiiterna är i majoritet, och i det sunnidominerade Fallujah. Han sade också att rebellerna är "legosoldater som kommer till Irak från olika länder för att angripa det irakiska folket."

Han har kanske glömt sin egen organisations historia, Irakiska Nationella Avtalet (INA). Den opererade från utlandet och använde bilbomber för att försöka destabilisera Saddams regim under 1990-talet. INA sprängde en skolbuss full med barn och en biograf - många civila dödades. Det var INA som sålde lögnen om de "45 minuterna" till brittiska underrättelsetjänsten 2002, även om framträdande CIA-agenter värderade INA:s förmåga att samla information som "nära noll".

President Ghazi al-Yawer, som deltog i G8:s diskussioner i Georgien, har kritiserat en del av ockupationens överdrifter (såsom de brutala våldtäkterna, mordet och tortyren mot häktade i fängelset Abu Ghraib), men han är en maktlös gestalt i regeringen. Det ligger antagligen i USA:s intresse att ha en tandlös president som i milda ordalag kritiserar ockupationen. De kanske hoppas att detta ger intryck av demokrati i en svår tid.

Interimsregeringen är helt enkelt en front för den militära ockupationen. Den måste "konsulteras innan större militära operationer äger rum", men dessa som utnämnts av USA har redan gjort klart att de kommer att ge stöd till alla åtgärder som vidtas för att föra krig mot motståndet och även inskränka vanliga irakiers demokratiska rättigheter.

I grund och botten får Bush det han vill ha: en underdånig, västvänlig regim i Mellanöstern som helt kontrolleras av USA. Paul Bremer har helt enkelt bytts ut mot John Negroponte som prokonsul och styr från USA:s ambassad, inrymd i ett av Saddams tidigare palats. Ambassaden kommer att vara den största i världen, med en "diplomatisk personal" som uppgår till över 3 000.

Negroponte har en utmärkt meritförteckning för jobbet. Han organiserade stöd till CIA-tränade dödsskvadroner i Nicaragua under affären med Iran och Contras. Under sin tid som USA:s ambassadör under general Gustavo Alvarez Martínez brutala militärdiktatur i Honduras övervakade han "försvinnandet" av lokala människorättsaktivister och socialister. Att en imperialistisk hök som Negroponte har utsetts att leda USA:s operationer i Irak lämnar inga tvivel om att USA är berett att bevara sitt styre "med alla nödvändiga medel".

För att underlätta detta har ockupationsstyrkorna getts fullständig immunitet från de irakiska domstolarnas sida. Oavsett om de är i tjänst eller inte, kan soldaterna göra vad de vill och är bara underställda sina egna militära domstolar. Alltihop påminner om de "extraterritoriella" rättigheter som gällde för brittiska kolonialtrupper i formellt självständiga länder som Egypten eller Kina före andra världskriget.

Detta kommer att förstärka ockupationens brutala och dödliga karaktär. Geoffrey Miller, den general som skickats till Irak från USA:s fängelseläger i Guantanamo Bay i Kuba, sade till den otursamma brigadgeneralen Janis Karpinsky: "vid Guantanamo Bay har vi lärt oss att fångarna måste förtjäna allt de har - de är som hundar, och om man någonsin låter dem tro att de är något mer än hundar förlorar man kontrollen över dem." General Miller har hävdade att han är troende kristen och att han utför Guds verk i Irak, att han för ett kristet krig där. Inget "den vänlige Jesus, mild och underdånig" där inte.

Ockupationsstyrkorna har svarat med en ny politik som kallas "terminal force" (utplånande kraft). Om en prickskytte skjuter på dig, utplånar du byggnaden. Om någon skjuter på ditt plan, skickar du raketer in i bostadshuset där skotten kom ifrån. Det är därför som bröllopfester och hela familjer utplånas av ockupationsstyrkorna, vilket i sin tur underblåser det irakiska folkets fientlighet.

De planer som USA följer drogs upp av Projektet för det nya amerikanska århundradet, de nykonservativa krafter, "neo cons", som bakom kulisserna fortfarande har ett avgörande inflytande i Vita huset. De tror att de har formulerat en strategi för att dra sig ur Irak som kommer att lämna kvar en lydregim och göra det möjligt för USA med en fortsatt militär närvaro, utan slutdatum, så att de kan fortsätta med sina oljestölder i regionen. De kommer att försöka använda interimsgovernmenten för att göra konflikten lokal och därmed skulle irakiska, inte amerikanska, liv gå förlorade.

Men det ser inte så lovande ut för denna plan. Amerikanernas första seger i återkolonialiseringen av Mellanöstern har förvandlats till en militär kvicksand. Den har placerat tusentals USA-trupper och civila i skottlinjen för en allt mäktigare allians som omfattar anhängare till baathpartiet, al-Qaida och tusentals irakiska ungdomar som inte motiveras av någon mer sammanhängande ideologi än längtan efter nationellt självbestämmande, dvs. verklig suveränitet. Internationella Institutet för Strategiska Studier uppskattar antalet som kämpar för al-Qaida i Irak till ungefär 1 000. Situationen i Irak motsvarar inte Vietnam på 1960-talet - inte ännu. Men USA:s generaler vet att ett blodigt krig med nederlag som slut är möjligt även för dem.

Det som står på spel i de kraterliknande gatorna i Fallujah, Bagdad och Najaf är USA-imperialismens hela framtid som den globala hypermakten. USA:s strategi var att återockupera Irak och därmed skrämja tredskande arabiska regimer till underkastelse. En USA-vänlig regim i Irak, i allians med Israel och Turkiet, skulle inte bara tillhandahålla en uppställningsplats för militär makt i

regionen utan en centralpunkt för en diplomatisk allians riktad mot Syrien, Iran och palestinierna.

Detta har helt enkelt inte uppnåtts, och inte heller är det sannolikt. Som en "seger" i "kriget mot terrorismen" har den visat sig vara en pyrrhusseger. Det har ägt rum 98 självmordsattacker världen över under 2003, det högsta antalet under ett år på länge. Terrorn finns också på Iraks och Saudiarabiens gator och i en omfattning som var okänd före invasionen förra året. Om USA:s projekt i Mellanöstern misslyckas, då är de ekonomiska och militära utsikterna för imperialisterna osäkra.

I Irak måste arbetarna, antiimperialisterna och alla progressiva människor föra en masskamp för att driva bort Alawis regering och tillbaka till Mayfair i London (MI6:s högkvarter). Endast en radikal och progressiv kraft, som kämpar för ett sekulärt Irak och tolerans för alla minoriteter och religioner, kan erbjuda ett alternativ till de islamistiska radikalernas sirensång i söder och de hårdföra baathisterna i norr. Och endast Iraks utblottade arbetarklass, fattigbönder och urbana intelligentsia kan foga samman en sådan kraft. Ett revolutionärt arbetarparti måste byggas i Irak för att kämpa för arbetarmakt.

Arbetare och ungdomar världen över måste fördubbla sina ansträngningar för att få ut imperialisterna ur regionen. De måste ge stöd till det irakiska motståndet i dess modiga ansträngningar att kasta ut krigsförbrytarna från deras land. De måste ge stöd till återfödelsen av en revolutionär arbetarrörelse, som kan utmana både den imperialistiska och inhemska reaktionen, oavsett om den är baathistisk eller islamistisk.

Det vi behöver i Europa och Nordamerika, och även i hela Mellanöstern, är en förnyad rörelse mot ockupationen, som använder en del av de metoder som användes av rörelsen mot kriget i Vietnam. Vi måste använda ockupationer, strejker, direkt aktion och militanta massprotester. Vi måste föra krig mot regeringar som stödjer ockupationen och hjälpa irakierna och palestinierna att slita sönder hela det imperialistiska projektet.

Workers Power Global, London

## **Irland: Protester mot Bush**

Det värsta massförstörelsevapnet i världen flögs in till flygplatsen i Shannon fredagen den 25 juni och detonerade i den irländska republiken under sin 24 timmars vistelse.

George Bush kom till Irland först och främst för att han ville ha massor av uppmärksamhet i USA:s teve när han omfamnade den irländske premiärministern och hans kompanjoner. Bush hoppades att hans besök skulle bidra till att minska ilskan hos flera europeiska ledare över hans unilateralism under kriget i Irak och förbättra sina chanser att vinna en andra period som USA:s president i tävlan med John Kerry, vilket tycks bli lika jämnt som förra gången.

Bush ville också inleda processen med att natisera och kossovisera Irak när väl det formella överlämnandet av makten till USA:s irakiska hantlangare ägt rum. Planen går ut på att fullborda processen vid den tre dagars konferens i Istanbul med Nato som Bush flög till den 26 juni.

Givetvis mobiliserade antikrigsrörelsen mot besöket. Men för en rörelse som lyckades få ut 120 000 på gatorna enbart i Dublin strax innan ockupationen av Irak lämnade resultatet en del att önska. Det visar på ett tragiskt sätt hur de centristiska ledarna i Socialist Workers Party (SWP), som lett antikrigsrörelsen från början, har förslösat dess stora potential.

I den stora demonstrationen i Dublin på fredagskvällen deltog bara 10 000. Demonstrationen skulle ha sammankallats till den traditionella tiden på lördag eftermiddag när tusentals andra arbetare skulle ha varit lediga. SWP:s ledare förlade den till fredagen av politiskt sekteristiska skäl. De är rädda att rörelsen vid någon punkt ska undfly deras kontroll, eftersom omfattande kritik mot deras ledning då skulle kunna välla upp, närd av den vitt spridda ilskan över vildsintheten i den byråkratism de använder för att driva rörelsen.

Det ägde rum demonstrationer i Galway - omkring 3 000 - betydande men långt mindre än den största förra året som hade dubbla antalet deltagare, i Shannon omkring 1 000 på fredag kväll och det dubbla på lördag eftermiddag för att ta farväl av Bush, vid Dromoland - hotellet där Bush bodde - omkring 2 000. Det var en besvikelse med antalet deltagare vid Shannon - där Bush höll till - särskilt som den drog folk från den andra och tredje största staden i republiken - Cork och Limerick.

I norr gjorde SWP inget för att mobilisera de 9 000 som röstade för deras egen Eamon McCann som kandidat för kamp mot kriget.

Det irländska labourpartiet översatte inte sina framgångar i lokalvalet i ett större deltagande med banderoller - med undantag för Galway där de fördubblade sina ledamöter i fullmäktige och nu innehar borgmästarposten. Sinn Fein syntes också mycket mindre i protesterna än vad valresultatet antyder.

Det fackliga deltagandet var forsumbart i jämförelse med förra året. Detta trots att irländska LO:s ordförande fördömde Bush precis innan besöket - som ett hot mot världsfreden och att problemen ska lösas genom FN.

Trots allt detta överlämnade SWP-ledningen talartiden till labourpartiet och Sinn Fein - de tonade till och med ned sina egna talare av rädsla för att antikrigsrörelsen ska beskyllas för att vara "röd". Stora möjligheter slösades bort: att från massplattformar kämpa för massomfattande civil olydnad - sittstrejker på de mest trafikerade gatorna och motorvägarna - som sättet att förbereda massomfattande strejker för att tvinga ut ockupationsmakterna från Irak.

Under de två dagarna av aktioner hände något som visade på den väg som Workers Power Ireland har argumenterat för.

Greg Duff var kandidat för kampen i lokalvalet i Shannon och är oberoende vänster. Eftersom han fick flest röster i valet blev han borgmästare i Shannon - en liten men mycket proletär stad. Därför kunde han inte ignoreras som talare vid Dromoland - bara några hundra meter från där tjuvarnas kök under ledning av Bush träffades.

Han uppmanade direkt arbetarna på flygplatsen i Shannon att vägra tanka krigshetsaren Bushs plan eller andra amerikanska militärplan. Dessutom hänvisade han mycket effektivt till liknande aktioner av irländska arbetare under det irländska frihetskriget som skadade de brittiska imperialisternas krigsmaskineri och som spelade en stor roll i frigörandet av de 26 grevskap som blev självständiga 1922.

Kontrasten mot Sabina Higgins tal kunde inte bli tydligare. Hon hade speciellt uppvaktats av centristerna för att vikariera för sin make Michael D. Higgins - den irländska pocketversionen av Tony Benn, som var sjuk. "Varför kunde hon inte tala själv?", var det många som frågade sig, istället för att fungera som en bandspelare för maken. Svaret är uppenbart: manschauvinism.

Trots att talet var känslösamt och kraftfullt, och med rätta fick mycket applåder, nämnades inte Blair alls. Orsaken är uppenbar: Michael Higgins var i många år ordförande i labourpartiet och kunde därför inte angripa sin kollega i "Socialistinternationalen" Tony Blair.

Workers Power Global, Galway